

JOSEP LLUÍS CAROD-ROVIRA

Teatre amb E d'Aznar

Ja fa una bona colla de setmanes que els mitjans de comunicació van donar a conèixer la intenció del president del govern espanyol d'assistir a una estrena teatral a Barcelona, concretament a *Arte*, de Yasmina Reza, en versió, direcció i interpretació de J. M. Flotats. L'obra, que Aznar ja havia vist a Madrid, on va estar un any exitós en cartellera, s'espera que tingui també una bona acollida al nostre país, on un professional del nivell de Flotats ha comptat sempre amb un públic fidel.

Però no és igual que vagi al teatre un ciutadà o un consumidor de la cultura qualsevol, que no pas el president d'un govern, ja que té, en aquest cas, una significació política inequívoca, sobretot si, com ara, en fa ostentació clara. No és, per tant, una anècdota, sinó una categoria. Que la primera presència d'Aznar, com a president, en una estrena teatral a Barcelona –capital de la llengua i la cultura catalanes– sigui, paradoxalment, per veure una obra en castellà, adquireix unes connotacions inevitables. Perquè ni un personatge amb la trajectòria professional de Flotats, ni tampoc el teatre en castellà, necessiten un gest tan clar de suport públic, amb una càrrega simbòlica tan contundent que, de fet, només serveix per perjudicar, encara més, la llengua més feble. Tan sols pot ser entès, doncs, com un pas més en la visualització de la situació de fragilitat del català i l'hegemonia del castellà com a idioma de l'estat, l'únic.

Posats a manifestar un suport institucional explícit a una producció teatral a la capital catalana, bé n'hauria pogut escollir, el senyor Aznar, alguna de les diverses que hi ha avui en cartellera, però en la llengua pròpia del país. Aquest sí que hauria estat un gest valorat positivament per la societat catalana ja que, en principi, sembla de pura lògica que un estat plurilingüístic, pluricultural i plurinacional, com l'espanyol, hauria d'assumir aquesta realitat amb naturalitat i satisfacció. I hauria de fer-ho a partir del que és: una riquesa, un valor, un patrimoni cultural insubstituïble, com fa Suïssa. Espanya, contràriament, mal suporta el pluralisme idiomàtic talment una nosa, un destorb, un paisatge inevitable amb massa colors que, si pogués, en faria

desaparèixer tota la plasticitat per reduir-la a una sola tonalitat monocolor. És, doncs, al·lèrgica a la diversitat lingüística, incompatible amb la diferència cultural, contrària a la pluralitat nacional en el marc territorial del seu estat. Però troba d'allò més natural anar a un musical en anglès o a l'òpera en italià o en alemany, per més que tampoc no entengui res de res...

La presència d'un president del govern espanyol en un espectacle en català, al Romea, al Poliorama, al Nacional, al Lliure, a algun dels teatres del Paral·lel o a qualsevol de les sales alternatives hauria constituït una veritable novetat en la història política espanyola, molt més adient a la nova línia de "centrisme catalanista", confirmada i proclamada pel mateix Aznar en el congrés del PP a Catalunya. Però no. És llàstima que, allò que hauria de ser del tot normal com

“Les llengües d'àmbit restringit com la catalana, que ni poden ni pretenen competir amb un idioma de circulació universal com el castellà, necessiten el suport dels poders públics.”

anar al teatre, hagi adquirit ara unes dimensions que revifien una vella polèmica i introdueixen un fals debat lingüístic que no pot néixer d'un conflicte social que no existeix. Avui, a més, en un món globalitzat, la concurrència de llengües i cultures en un mateix espai geogràfic forma part de la quotidianitat. És per això que les llengües d'àmbit restringit com la catalana, que ni poden ni pretenen competir amb un idioma de circulació universal com el castellà, necessiten el suport de-

cidit d'uns poders públics que, al cap i a la fi, mantenim amb els nostres impostos.

Des d'ERC hem invitat el senyor Aznar i la muller a qualsevol de les manifestacions escèniques en català que hi ha avui al nostre país, en el benentès que el cost de les entrades aniran a càrrec nostre. Als Països Catalans estem tan acostumats a pagar que, de fet, ja no vindrà d'un pam. Però val la pena si serveix d'alguna cosa, malgrat que, una simple ullada a la història d'Espanya, i al present protagonitzat pel PP, ens fa ser pessimistes. A l'estat espanyol no hi ha espai per a altra cosa que no sigui la identitat castellanoespanyola. Espanya, doncs, només pot escriure's amb "E". I un es demana, en aquest cas, què hi fem encara nosaltres?

La no assistència d'Aznar al teatre a causa de l'atemptat no invalida la tesi central d'aquest escrit.